

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 221.614 van 4 december 2012
in de zaak A. 202.095/XII-6735**

In zake: Karin LECLUYZE
woonplaats kiezend te 8550 Zwevegem
Elzenstraat 32

tegen:

de HOGESCHOOL WEST-VLAANDEREN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Staelens
kantoor houdend te 8000 Brugge
Gerard Davidstraat 46, bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 18 oktober 2011, strekt tot de nietigverklaring van:

“1. de beslissing van de voorzitter van de raad van bestuur van de Hogeschool West-Vlaanderen van 20 juni 2011 om bij hoogdringendheid Roel Vandommele met onmiddellijke ingang aan te stellen als waarnemend departementshoofd van het departement Professionele Bachelors Kortrijk, voor een maximale duur van zes maanden [...]

2. de beslissing van de voorzitter van de raad van bestuur van de Hogeschool West-Vlaanderen van 20 juni 2011 om bij hoogdringendheid Roel Vandommele met onmiddellijke ingang aan te stellen als waarnemend departementshoofd van het departement Professionele Bachelors Kortrijk.”

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Rudi Van Der Gucht heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 oktober 2012.

Staatsraad Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Ingrid Martens, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Bart Staelens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Rudi Van Der Gucht heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster is sedert 1 september 2004 departementshoofd van het departement HIEPSO aan de Hogeschool West-Vlaanderen Kortrijk, een onderwijsseenheid die, ingevolge een reorganisatie in de organisatiestructuur van de Hogeschool West-Vlaanderen, sedert 1 september 2009 is opgegaan in het departement Professionele Bachelors Kortrijk van de Hogeschool West-Vlaanderen.

Op 27 januari 2010 beslist de raad van bestuur van de Hogeschool West-Vlaanderen om Roel Vandommele aan te stellen in de mandaatfunctie departementshoofd van het departement Professionele Bachelors Kortrijk voor de academiejaren 2009-2010 tot 2012-2013, verlengbaar.

Bij arrest van 26 mei 2011, nr. 213.485, inzake Lecluyze, vernietigt de Raad van State onder meer de voormelde beslissing van 27 januari 2010.

3.2. Op 20 juni 2011 beslist de voorzitter van de raad van bestuur bij hoogdringendheid om Roel Vandommele met onmiddellijke ingang aan te stellen als waarnemend departementshoofd van het departement Professionele Bachelors Kortrijk, voor een maximale duur van zes maanden. De voorzitter overweegt daarbij “dat de continuïteit van de dienstverlening bij het einde van het academiejaar met onder meer de deliberaties van de studenten, uitreiking van diploma's, enz., vereist dat bij hoogdringendheid een beslissing genomen wordt” en dat “Roel Vandommele de functie van departementshoofd van het departement Professionele Bachelors Kortrijk zeer goed vervult”.

Dit is de thans bestreden beslissing.

3.3. Op 12 september 2011 beslist de raad van bestuur om Roel Vandommele aan te stellen als departementshoofd voor het departement Professionele Bachelors Kortrijk, met ingang van 19 september 2011. Verzoekster bestrijdt onder meer die beslissing met het beroep, gekend onder het rolnummer A.202.281/XII-6743.

IV. Nadere omschrijving van het voorwerp van het beroep

4.1. In het inleidend verzoekschrift verklaart verzoekster waarom zij twee beslissingen aanvecht:

“Er circuleren twee versies van de bestreden beslissing.

In beide gevallen gaat het om een beslissing van 20 juni 2011 die bij hoogdringendheid werd genomen door de voorzitter van de raad van bestuur en waarbij de heer Roel Vandommele wordt aangesteld als waarnemend departementshoofd van het departement Professionele Bachelors Kortrijk. In beide gevallen draagt de beslissing de referentie RVB/BSL/2011.345.

In de versie die via e-mail d.d. 23 juni 2011 aan het personeel werd meegedeeld, is de waarnemende aanstelling van de heer Roel Vandommele beperkt tot maximum zes maanden (cf. bijlage 1).

In de beslissing die nadien op het intranet werd gepubliceerd, is deze beperking tot maximum zes maanden niet meer terug te vinden (bijlage 2). Het is voor verzoekster niet duidelijk hoe deze beslissingen zich tot elkaar verhouden en welke van de twee de rechtsgeldige beslissing is. Er werd daarover alleszins niet gecommuniceerd met het personeel. Verzoekster ziet zich dan ook genoodzaakt om beide beslissingen op te nemen bij het voorwerp van haar annulatieberoep.”

4.2. In het auditorsverslag wordt door het met de instructie van de zaak belast lid van het auditoraat opgemerkt dat “er [op 20 juni 2011] slechts één dergelijke beslissing [blijkt] te zijn genomen en berust de tweede door verzoek[st]er bestreden beslissing louter op een materiële vergissing waarbij op het intranet de woorden ‘maximale duur van zes maanden’ ten onrechte waren weggelaten”.

Verzoekster spreekt deze vaststelling in haar laatste memorie niet tegen en zij wordt aldus geacht met deze precisering van het voorwerp van haar beroep in te stemmen.

V. Ontvankelijkheid van het beroep

Exceptie

5. Verwerende partij werpt een exceptie van laattijdigheid van de vordering op. Verzoekster, die in het verzoekschrift zelf aangeeft dat zij van de bestreden beslissing kennis nam via een e-mailbericht van 23 juni 2011 en via het intranet, vergist zich wanneer zij meent dat haar kennis had moeten worden gegeven van de bestreden aanstelling tot waarnemend departementshoofd, met mededeling van de beroepsmogelijkheid. Omtrent het bestreden besluit bestaat geen plicht tot kennisgeving. Verzoekster kan zich niet beroepen op het bepaalde in artikel 19, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State (hierna ook: RvS-Wet), zodat haar beroep, gericht tegen de aanstelling van Roel Vandommele, die haar blijkbaar reeds meer dan twee maanden bekend was, laattijdig is ingesteld.

6. Vooruitlopend op de exceptie betoogt verzoekster in het inleidend verzoekschrift:

“De verwerende partij heeft verzuimd om melding te maken van de beroepsmodaliteiten bij de Raad van State.

Er dient dan ook toepassing gemaakt te worden van artikel 19, tweede lid van de Gecoördineerde wetten op de Raad van State.”

Verzoekster antwoordt vervolgens in de memorie van wederantwoord dat het een beslissing met individuele strekking betreft, effectief betekend via e-mail en publicatie op het intranet, en dat in geen van beide ‘betekeningen’ de beroepsmodaliteiten bedoeld in artikel 19, tweede lid, RvS-Wet werden vermeld. Volgens verzoekster volstaat het dat er een betekening is geweest opdat artikel 19, tweede lid, toepassing moet krijgen en dit zonder dat wordt vereist dat deze betekening verplicht zou zijn. De vraag of er wel een verplichting bestond om te betekenen is irrelevant, aangezien een betekening heeft plaatsgevonden en deze melding moet maken van de beroepsmogelijkheden.

In haar laatste memorie verdedigt verzoekster dat de bestreden beslissing effectief aan haar moest worden betekend:

“Bij gebreke aan oproep tot kandidaten voor de waarnemende aanstelling tot departementshoofd van het departement Professionele Bachelors Kortrijk diende zij ambtshalve als kandidaat te worden beschouwd voor deze aanstelling. De beslissing om een andere kandidaat aan te stellen diende bijgevolg ook aan verzoekster -als ambtshalve kandidaat- te worden betekend.

Bovendien is het niet de aangestelde kandidaat die er belang bij had om in kennis te worden gesteld van de beroepsmodaliteiten bij de Raad van State -er kan niet worden ingezien waarom hij zijn eigen aanstelling zou gaan aanvechten- maar juist een niet aangestelde kandidaat zoals verzoekster, wier rechtstoestand ten onrechte niet werd gewijzigd.”

Beoordeling

7. Overeenkomstig artikel 4, derde lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’ (hierna: het algemeen procedurereglement) verjaren de beroepen tot nietigverklaring zestig dagen nadat de bestre-

den akten, reglementen of beslissingen werden bekendgemaakt of betekend. Indien ze noch bekendgemaakt noch betekend dienen te worden, gaat de termijn in met de dag waarop de verzoekende partij er kennis van heeft gehad.

Luidens artikel 19, tweede lid, RvS-Wet nemen de verjarings-termijnen voor de beroepen tot nietigverklaring slechts een aanvang op voorwaarde dat de betekening door de administratieve overheid van de akte of van de beslissing met individuele strekking het bestaan van die beroepen, alsmede de in acht te nemen vormvoorschriften en termijnen vermeldt. Deze bepaling geldt, anders dan verzoekster het zou willen, enkel voor akten of beslissingen die individueel aan de betrokkene ter kennis moeten worden gebracht, wat het geval is wanneer een normatieve tekst die wijze van kennisgeving aan de betrokkene voorschrijft of wanneer de desbetreffende beslissing van een dergelijke aard is dat ze een wijziging aanbrengt of weigert aan te brengen in de rechtstoestand van de betrokkene en dus niet voor akten of beslissingen die op een andere wijze ter kennis moeten worden gebracht.

8. Zoals verzoekster het zelf schrijft, met een citaat uit de rechtsleer, moet een beslissing met individuele strekking zoals de voorliggende ter kennis worden gebracht “van de betrokkene”. De eerste betrokkene is vanzelfsprekend de begunstigde van de beslissing. De rechtspraak van de Raad van State ziet voorts als “betrokkene” eenieder die kandidaat is geweest en vereist in principe dat het bestuur aan al de niet-benoemde gegadigden die uitdrukkelijk hun kandidatuur voor een benoeming hebben gesteld individueel mededeelt wat het resultaat is geweest van de benoemingsprocedure, althans wat de betrokkene zelf betreft, en dit zelfs indien geen uitdrukkelijk voorschrift zulks oplegt.

9. Verzoekster betoogt niet dat zij uitdrukkelijk haar kandidatuur heeft gesteld. Evenmin voert zij een normatieve tekst aan die verwerende partij uitdrukkelijk verplicht tot een individuele kennisgeving van de beslissing aan verzoekster.

10. Verzoekster wil het echter zo voorstellen dat zij bij gebreke aan oproep tot kandidaten -een werkwijze waarvan zij niet beweert dat ze onwettig zou zijn- geacht moet worden “ambtshalve” kandidaat te zijn.

Dit betoog refereert aan het tweede middel, waarin verzoekster de gelijke toegang tot het openbaar ambt geschonden ziet omdat zij door verwerende partij zelfs niet in aanmerking is genomen als mogelijke kandidaat voor de waarnemende aanstelling, alhoewel zij aan de voorwaarden voldeed en in het verleden zelfs al departementshoofd is geweest met een positieve evaluatie.

De grond van de zaak is één, de ontvankelijkheid van het beroep wat anders. Wou verzoekster de Raad ertoe brengen zich over dit middel uit te spreken, dan had zij haar beroep moeten instellen binnen de verjaringstermijn. Zelfs als voor het debat wordt aangenomen dat het bestuur verzoekster niet voorbij mocht zien bij zijn zoektocht naar een waarnemend departementshoofd, dan blijft het zo dat verzoekster zich niet formeel daarvoor kandidaat heeft gesteld, dat de bestreden beslissing dan ook niet het resultaat is van een aanstellingsprocedure waarvoor zij zich kandidaat heeft gesteld, dat de bestreden beslissing haar rechtstoestand niet wijzigt of nader bepaalt, dat ze haar niet moest worden aangezegd en dat zij er feitelijke kennis van had in de loop van de maand juni 2011.

Ten overvloede merkt de Raad van State op dat een openbaarmaking van de beslissing op het intranet of met een niet gepersonaliseerde e-mail gelijktijdig gericht aan alle medewerkers van de onderwijsinstelling (“Beste collega’s”) niet gelijk te stellen is met een individuele aanzegging aan de betrokkenen die daarop recht hebben, maar veeleer te begrijpen valt als een interne bekendmaking aan de personeelsleden.

11. Verzoekster vermag zich bijgevolg niet op de bescherming te beroepen die artikel 19, tweede lid, RvS-Wet biedt. Zij had reeds meer dan zestig dagen voor het indienen van haar beroep feitelijke kennis van de bestreden beslissing. Haar verzochtschrift is niet tijdig en, bijgevolg, onontvankelijk.

12. De exceptie is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 4 december 2012, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
Johan Lust,	staatsraad,
Geert Van Haegendoren,	staatsraad,
bijgestaan door	
Frank Bontinck,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Frank Bontinck

Dierk Verbiest